

CZU: 618.177-089.888.11

SUCESUL ÎN TIMPUL EMBRIOTRANSFERULUI CA ULTIMA ETAPĂ DIN PROCEDURA DE FERTILIZARE *IN VITRO*

Natalia Cauș

USMF „Nicolae Testemițanu”, Disciplina de Obstetrică și Ginecologie, doctorandă

Cuvinte-cheie: fertilizare *in vitro* (FIV), endometru, embriotransfer

Introducere

Datorită progreselor în domeniul reproducerii umane asistate în ultimele decenii, în aproape toate țările lumii, s-au consolidat cunoștințele despre factorul uterin de infertilitate și s-a observat o creștere a ratelor de

implantare și de naștere a copiilor la termen. Cu toate acestea, endometrul rămâne încă o enigmă în procesul de reproducere umană, fie spontană, fie asistată. Funcțiile de bază ale endometrului sunt legate de procesul de procreare, cum ar fi implantarea embrionului, placentarea și dezvoltarea fătului în uter. Toate aceste procese complexe sunt strâns interconectate și guvernate de mecanisme încă neînțelese complet de către știința și practica medicală.

Scopul acestui studiu este de a înțelege mai bine etapa de embriotransfer în cadrul procedurii de fertilizare *in vitro* (FIV).

Materiale și metode

S-au examinat și analizat informațiile din ultimii ani disponibile pe portalurile online PubMed și Elsevier, precum și literatura de specialitate în limba română.

Rezultate

Factorii care influențează funcționalitatea endometrului sunt variați și includ prezența unui uter anatomic corect format, activitatea ciclică a menstruației determinată de funcția și fluctuațiile hormonale din ovare, acțiunea hormonilor steroizi în sânge (estrogen, progesteron etc), precum și stratul bazal intact al endometrului care îi permite să se regenereze, fiind responsabil de proliferare, secreție și descumare. Sensibilitatea endometrului la hormoni sexuali este, de asemenea, un factor important care determină receptivitatea și selecția embrionilor. Receptivitatea endometrului este descrisă ca o perioadă tranzitorie care durează câteva zile în faza de secreție și este cunoscută sub denumirea de „fereastră de implantare”. Această perioadă este caracterizată prin schimbul de informații genetice care este esențial pentru implantare. Se consideră că condițiile fiziologice, în prezența unui embrion euploid, se păstrează un echilibru între selectivitatea și receptivitatea endometrului. Pierderea acestui echilibru poate duce la pierderea unui embrion euploid atunci când se accentuează selecția și se micșorează receptivitatea endometrului sau poate duce la altă situație de dezechilibru când se plantează un embrion aneuploid atunci când selectivitatea scade și receptivitatea endometrului crește. Embriotransferul este etapa finală a procedurii de fertilizare *in vitro*, care oferă o concluzie la un parcurs lung al tratamentului. Deși embriotransferul este considerat un gest rapid și ușor, nu trebuie subestimate eforturile clinice și biologice depuse anterior, care au inclus stimularea ovariană controlată, puncția productivă de ovocite și obținerea embrionilor de calitate și cantitate adecvată de către embriolog. Pentru a preveni eșecul embriotransferului, este necesar să se efectueze manevre de pregătire pre-transfer pentru a aprecia pasajul prin colul uterin către cavitatea uterului.

Concluzii

Numărul de embrioni transferați este un subiect larg discutat între medici, aceștia având opinii divergente. Unii susțin că introducerea unui număr mai mare de embrioni ar crește șansele de implantare. Cu toate acestea, cercetările au arătat că transferul a doi și mai mulți embrioni nu a crescut rata de sarcini după FIV. În schimb, a crescut numărul sarcinilor multiple, care au fost asociate cu riscuri crescute, incluzând avorturi spontane tardive, nașteri premature și alte complicații neonatale și obstetricale.